

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0

Tvende

Smukke Viser.

Den Første:

Om en Forlovelse imellem to Per-
soner af ulige Stand, som viser hvad
oprigtig Kjerlighed og Agtelse for
Dyden kan formaae.

Den Anden:

Stilhed hersked, hver en Skabning
hvilte.

~~~~~

Trondhjem. Trykt af E. A. Høeg.

V box 5: 131

En Loverdags Aften jeg tog mig en Tour, Thi Fødderne vilde spadserere; Jeg tog mig i Haanden en vel Clarnetluur, Som jeg havde lært at tractere. Ved Lysestads Gaarden i en Birkelund Der havde jeg lyst at spadserere en Stund, En Kompliment vilde jeg vise For min den elskværdige Lise.

Jeg toned' i Luren mens Tanken gik rundt, Og Hjertet det slog udi Brystet, Jeg sølte Forandring i hvert et Secund, Snart sorgfuld og snart var jeg trostet; Jeg frygted', men havde det smilende Haab; Jeg søgte til Gud efter nyttige Raad, Hvad Udveie jeg kunde finde For elskede Lise at vinde.

Jeg stirred' paa Gaarden, jeg vilde gaae frem, Men hastig saa foer jeg tilbage; Jeg altfor vel vidste, jeg var ei af dem, Der kunde af Rigdommen prale. Jeg vred mine Hænder og brast saa i Graad, Jeg syntes her var ingen Nedning, ei Raad; Jeg ahnedo da ingen Glæde, Men hastig saa er den tilstede.

God Aften, min Hans! er du ude saa seent, Og ene i Lunden du vandrer? Du dreiede Toner i Luren saa peent, Saa hele min Sjæl sig forandrer; Jeg satte Mod og gik til dig i Lon, Men kjere min Hans! her min ydmyge Bøn: Du ingen Begjæring maa gjøre, Som kan os paa Afveie føre.

Hun tog mig i Haanden og sagde: min Ven! Jeg veed at dit Hjerte det gløder; Jeg her udi Stilhed fortæller igjen: At ogsaa mit Hjerte det bløder; Men Kjære! bliv Gudsfrøgt og Dyderne tro, Saa vil vore Hjerter nok engang faae Ro; Ja Sorger og Glæderne dele; Styr Gud til vort Bedste det Hele!

Du kjender min Fader, alvorlig og streng, Paa Pligterne tæller han noie, Men altid saa hvoiligen roser han den, Som Gudsfrøgt og Dyd har for Die. Han haver endogsaa lagt Mærke til dig, Du er ei foragtet, Skjøndt du er ei rig; Han vnder din moralske Wandel, Din Flid og retfærdige Handel.

Saa lader os Begge nu falde paa Knæ, Og bede med foldede Hænder Til den, som i Løndom kan skue herved, Thi bedst vore Hjerter han kjender! At han vilde sende sin Hjælp og sin Trost, I disse saa bløde, men frygtsomme Bryst, At vi maa faae leve tilsammen! O, skjænk os Bønhoerelse! Amen.

Hun trykte min Haand, og saa dermed afsted; Jeg maalte hvert Skridt med mit Die; Vi Begge da sukked', vi hulked' og græd, Og Tanken var vendt til det Hoie; Jeg stod som forstenet, men sidst maatte gaae, Hvert eneste Skridt jeg og huskede paa Min Lises Formaning og Bønner. O, lyd dem I Døtre og Sonner!

En kort Tid derefter da Beilere fem Sig meldte for yndige Lise; En Enkemand var vel den rigest' af dem, Skjøndt alle sig stor' ville vise. Mod hver en Anmodning gav Lise Afslag, Men Faderen taled' til hende en Dag: „Hvad er dine Tanker, min Kjere, Som altid saa contra vil være?

Du seer at min Tøse bær sneehvide Haar, Af Mæthed mit Legeme bæver; Din Moder saa kroged hun neppe kan gaae, Snart Gud vore Sjæle kan kræve; Kom eneste Arving, vor Alderdoms Trost! Raadser dig med Gud, med os og dit Bryst! En Vegtmand maa du dig fæste, Som sørger for os og dit Bedste.

At kjereste Fader! dit Bud er min Lov; Din Billie jeg kjerligen lyder, Men du har Fornuft, af Erfaring er flog Min billige Frihed jeg nyder; Din Lærdom har været at Gudsfrøgt og Dyd, Har altid tilfølge en hjertelig Fryd, Men Ingen af dem her har været, For Dyderne stort jeg har aret.

Den Første her var en saa stolt og saa stram, Som
var han af frystelig Stamme; De Mindre, som ere i
Selskab med ham, Dem gjør han saa gjerne tilstamme;
Kan Saadanne vente Betsignels' af Gud, Som selv
sig gjør' til en hæslig Afgud? Det Brost er mod Frel-
serens Lære; Hans Kone jeg aldrig vil være.

Den Anden han har et fortærende Sind, Saa ha-
stigt som Krudt udi Ilden, Paa al Underfundighed læg-
ger han Bind, Mod Alle, som er ham ved Siden;
Han trodses mod Guds og mod Menneskers Lov, Mod
ham tør ei Nogen af Skrak være grov, Hans Laster
mangfoldige ere, Hans Kone jeg aldrig vil være!

Den Tredie har udi Brændeviin og Kort Dg Sel-
skab sin eneste Glæde; Der bander han næsten hvert
eneste Ord, I Slagsmaal han søger sin Vre; Dg den,
som har Uttraae til Selskab og Ruus, Den er altfor
sjelden til Trost for sit Huus; Han lønnes med Tab
og Vanære, Hans Kone jeg aldrig vil være!

Den Fjerde han praler, som han var en Lærd, Men
Alt i Atheisternes Lære; Ja Piger og Koner han har
lige Kjer, Naar de ham hengivne vil være. Hans Lev-
net som Læren har altid tilladt: Naar blot han kan
undgaae den verdslige Straf; Det Huus, som hans
Stand skal regjere, Der Kone jeg aldrig vil være.

At tage en Enkemand blot for hans Gaard, Bist
mangen en Moe det fortryder, Iser naar en grinende
Mammon hun faaer, Som figer i Kopper og Gryder;
Mod forrige Kone var denne en Knark, Hun tit maatte
taale af hannem et Spark; Jeg hørte hun selv sig be-
klage Dg hannem jeg aldrig vil tage.

Der findes vel Ingen for Udyder fri, Vi Mennesker
fryde saa gjerne, Men synde og finde Fornoiels' deri,
Dg sig fra Gudfrygtighed sjerne, Det er da at bringe
sin Sjæl i Uro Dg farlig med dem, som med diøse skal
bo; Thi Synnden som Feberen smitter, Dg jeg tør ei
troe mig for sikker.

At kjereste Fader! jeg haver en Ven, Til hvilken
mit Hjerte sig vender, Han har ingen Rigdom, men
frisk i hvert Lem, Dg Kraft udi Arme og Hænder, Du
selv haver yndet hans gode Forstand, Hvis du det til-
lader, han bliver min Mand; Jeg nedes vel Navnet
fortælle: Det er den bekjendte Hans Tjælle.

At Datter, du skænker mit Hjerte en Fryd, Som
Munden ei mægter forklare, Jeg hører du tænker paa
Gudsfrøgt og Dyd, Dg vil dig fra Synden bevare,
Dermed du beholder Samvittigheds Fred, Dg glad da
fra Verden du tager Afsted; Naar Døden dit Liv vil
borthente, Et bedre du haver ivente.

Din Hans er vel fattig og har ingen Arv Af Guds
eller verdslige Midler, Men han haver troligen rogtet
sit Larv, Dg Moderens Skjæbne formildet; Endvidere
har han erhvervet et Navn, Som hverken gjør ham
eller hans nogen Skam, Han næsten er yndet af Alle;
I Morgen du lader ham kalde.

Saa fik jeg et Bud fra min Lise saa kjer: Jeg
skulde til Lysestad komme, I Hjertet da blev jeg saa let
som en Fjær, Der svømmer af Kjerlighed's Dromme;
Jeg færdig og var i den selvsamme Stund, Dg da jeg
kom ind i den Birkelund, Hvor Lise og jeg havde be-
det, Et Takkesuk gav jeg paa Stedet.

Dg da jeg kom ind udi Lysestad Gaard, Jeg medte
min Lise i Gangen, Jeg følede Liv i hvert eneste Haar,
Af Amor jeg atter blev fangen; Min Lise hun mær-
kede og mine Piil, Thi yndigt hun offrede mig sine
Smil; Med Munden hun endelig stammer: Gaae ind
udi Faderens Kammer!

Jeg gled gjeennem Døren, undseelig jeg var, Men
endelig hilsed': Godmorgen! Dg Manden mig svarede
mildt som en Fa'r, Dg bad mig at sidde paa Stolen;
Han gik hen til Skabet og skænked' en Dram, Dg
jeg maatte komme at klinkke med ham. Han mærkede
vel at jeg rystet, Han gav mig Forfristning i Brystet.

Nu Manden sig fatte, alvorlige Blik Forkyndte at
Tankerne løbe, Nu Moderen kom og min Hilsen hun
fik, I Kinderne atter jeg gløbed: Hun satte sig ned
hos sin værdige Mand, Og boiede kjerligt sit Hoved til
ham. Han efter en Pause lod tone: Kald Lise, du
venlige Kone!

Nu hjalp hverken Dram eller venlige Drd, Jeg at-
ter begyndte at skjælve; Men Lise kom trinende efter
sin Moer, Men Stolen med mig vilde hvælve; Jeg stod
op og lænede mig til et Bord, Og Manden begyndte
med værdige Drd, Og holdt en Formanelses-Tale, Saa
Taarerne løb af os Alle.

Til mig sagde Manden: saa flytter du strax Til os
og din elskede Lise; Thi Bryllup skal laves i høieste
Hast, Hverandre vor Hjælp vi vil vise. Mit Bryllup
begyndte og sendtes igjen, Og jeg er saa glad i min
elskede Ven Og i de elskværdige Gamle, Min Tjenest
de aldrig skal savne.

En Høstfasten silde, da Luften var sund, Og Luften
og Stjernerne tindre, Min Kone hun sagde med sødeste
Mund: Jeg føler en Trang i mit Indre; Kom følg
mig! saa vil vi spadserer en Stund. Med raske Skridt
gik vi til den Birkelund; Der bad vi til Gud af vort
Hjerte, Nu har vi da hvad vi begjerte.

Nu har jeg min Lise og nedtorftigt Brød, Samt
stille og huuslige Glæder, Gud skænke mig Dette alt
indtil min Død, Af Verden ei meer jeg begjærer; Jeg
er nu fornøiet og glad i min Stand, Gud glæde En-
hver, baade Dvinde og Mand! Jeg bytter ei med
Millioner, Eiheller med Scepter og Kroner.

Stilhed hersted, hver en Skabning hvilte,
Alt i rolig Slummer dybsæt laae;
Maaren og de klare Stjerner smilte
Venlig ned fra Himlens hvalte Blaae.

Lause Mattens tomme Skygger snege
Sig i Lundens mørke Gange ind;
Løvet rasled i de gamle Ege,
Gjennem Dalen foer en sagte Wind.

Bag ved Lunden Kirketaarnets Linde
Ensomt stod mod Skyen kneisende;
Drindt omskygget af de gamle Linde
Slumred her de Døde trygt i Fred.

Midnatsklokken slog, da Adolph ene
Langs med Kirkegaardens Mure gik;
Paa de sorte Kors og Mindestene
Kasted han et enkelt, frygtsomt Blik.

Adolph skjælved — troløst var hans Hjerte;
Mangen Pige roved han sin Dyd;
Og, mens Kummer hendes Liv fortærte,
Evaandt hver Dag for ham i Suus og Fryd.

Livets Bane stor og viid han drømte,
Foer til fjerne Land og Stæder hen;
Kast han Glædens fulde Bæger tomte;
Kun den Lastefulde var hans Ven.

Uskyld, Sundhed, Munterhed berøvet
Adolph atter saae sit Fædrethjem;
Nu den indre Stemme, hidtil døvet,
Boldsom i hans Barm sig trængte frem.

Adolph skjælved og hans Hjerte bæved,
Da han saae ved Maanens blege Skin,
At et Kors sig bag en Gravhøi hæved,
Hvorpaa disse Drd stod gravet ind:

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0
„Lina hviler her: ved Adolphs Brøde
Sank hun ned i Gravens kolde Favn;
Dog med Dmhed i den Stund hun døde
Blid hun nævnte sin Forfædres Navn.“

Blodet iisned i de spændte Aarer,
Dobbleg nu ved Linas Grav han stod;
Stride runde Angers hede Taarer
Fra hans Die ned paa Korsets Fod.

„Skjul mig Afgrund, knus mig Himlens Torden!“
Raabte han, og hurtig Dolken foer
Gjennem Hjertet — Adolph sank til Torden,
„Eilgiv Lina!“ var hans sidste Ord.

